

Dne 4. decembra 1812. je pisal Zupanu o baš takrat umrlem Ljubljančanu, gostu Zoisove hiše: «Ubogi Franc Repič . . . bil je zdrav duh in ni slepo molil za Freigeisti.»¹²³ Mož jako ekstremnega temperamenta je v filozofiji in religiji odklanjal vse ekstremne smeri, ostajajoč v glavnem oni zmerni humanist, kakršen je bil izšel iz Zoisovega kroga. Vendar pa dunajsko ozračje ni ostalo brez vpliva nanj. «Čeprav kristijanstvo štimam», je pisal — kakor smo slišali — že l. 1811. Zupanu. In to noto je začel v dunajskem milijeju ubirati vedno razločneje in odločneje. Poudarjati je začel ne samo krščanstvo, ampak po vzgledu vseh romantikov še posebej katoličanstvo zlasti nasproti kristijanom drugih veroizpovedanj. Ta nota se mu je začela krasti neredko tudi v njegovo strokovno delo. Dne 24. septembra 1815. poroča Dobrovskemu, da se je sprl s poljskim slavistom Bandtkejem, po veri protestantom, pristavljajoč, da je moral proti drugovercu varovati svoje katoliško stališče.¹²⁴ Kako se je v poznejših letih trudil, da prisodi Cirila in Metoda samo Rimu, je znano iz njegovih spisov; kakor so tudi znani izrazi, s katerimi se je boril s češkimi protestantskimi prepodritelji Šafaříkom in Palackým (zlasti v knjigi «Hessychii discipulus»): heterodoxi, hussitae fanatici, historici pleni zeli, ducti insanabili odio in ecclesiam occidentalem, vespertiliones protestantes de persecutione papistica lamentantes etc.

non avlja. In knjiž. delo po 3 krat. znamenje, Ja tudi veliki pisatelji pe

¹²³ Ibid., II., str. 250.

¹²⁴ Istočniki, I., str. 410.

(Dalje prihodnjič.)

PAUL VERLAINE-A. DEBELJAK:

JESENSKA PESEM.

Na goslih lók
ihiti v dolg jok
jeseni,
bridko gorje
zajeda v srce
se meni.

Dušim se bled
in ves prevzet,
ko ura bije,
se starih dni
spomin budi
pa solza lije.

V stran grem od hiš
v jesnji piš,
ki gori, doli
me hud in ljut
ko list osut
podi okoli.

